

ХУДОЖНІ ВИМІРИ ПОЕЗІЇ ПЕТРА СКУНЦЯ

Цей рік залишиться в пам'яті багатьох краян, адже нещодавно долинула звістка з Києва про присвоєння Петру Мідянці Національної премії ім. Т. Г. Шевченка. Цього ж року широко відзначаємо ювілеї наших славних літераторів лауреатів Національної премії ім. Т. Шевченка 1994 та 1997 років Івана Чендея та Петра Скунця, вшановуючи їх науковою конференцією, театральними постановками, урочистими концертами, виданнями книг двох синів Закарпаття.

Не збігло десятиліття з відходу у вічність Івана Чендея та Петра Скунця, але збираємося, і не вперше, аби вшанувати пам'ять цих людей. Отже відчуваємо потребу в їхній присутності, харизмі, творчості.

Ми поєднали цих письменників мовби братів Кирила та Мефодія, присвятивши їм наукову конференцію, ясна річ, не тому, що вони народилися одного дня, адже насправді це не так, хоча наявний формальний запис у метриці.

Не тому, що вони приятелювали за життя, адже відома різниця у віці, помножена на крайові традиції, вимагала дотримання дистанції у стосунках.

І осмислення світу в їхній творчості відмінне: Іван Михайлович ішов від конкретного поняття, наприклад тієї землі чи пайочки, до загальних міркувань, а Петро Миколайович від вселенських констант до конкретного – батьківської землі чи гори, як у нього простежується найчастіше.

Але є спільне між письменниками – обидва ще за життя постали явищем у культурно-літературному бутті краю. Не в останню чергу й завдяки радянській системі, в межах якої пройшла більша частина їхньої життєтворчості, і з відомим становищем письменника в суспільстві, коли його авторитет був значно вищим, ніж у нинішнього літератора. А відтак, та держава постала своєрідним драконом, вимушене змагання з яким витримали обидва літератори.

Таким чином, вони пройшли певний етап героїзації в очах громади. Якщо ж схилитися до спостережень Мірчі Еліаде, то народній пам'яті властивий позаісторичний характер, отже наразі ми на шляху творення міфу про письменників, вичленовуючи зразкове у їхніх діяннях. І це є невід'ємною складовою в осмисленні Чендеєвого та Скунцевого матеріків. Хоча поки що надто близькі вони до нас у часових координатах.

Петро Миколайович Скунець не відчувався самотником у цьому світі, однак проголосив, що він – один:

*Я один, Україно, без народу,
без друга, без мови.*

Я один, Україно.

А це більше як натовп – один.

І справді. Він був – один.

Якщо, наприклад, філологічний факультет Ужгородського держуніверситету в 50-ті роки минулого століття подарував, на одному подиху, Україні три знакові постаті – лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка Олексу Мишанича, Василя Марка та Юрія Бадзя, у 70-ті – чотирьох – Василя Густі, Дмитра Кешелю, Миколу Матолу та лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка Дмитра Кремнія; то у 60-ті яскраво спалахнув лише один Скунець. Коли ж Ірина Жиленко зауважує, що на її формування істотно впливали літературні вечори, диспути, відомий Клуб творчої молоді [8, с. 275], де шліфувалися грані шістдесятництва, і, водночас, це давало «відчуття плеча», наш поет знову ж таки був один, якщо скинути з ліку ті короткочасні зустрічі й розмови з однодумцями – В. Чорноволом, М. Руденком чи ознайомлення із працею І. Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація», змаганнями І. Світличного.

І, незважаючи на те, що в краї письменників-ровесників П. Скунця назвемо чимало, шістдесятництво як певний тип відчуття себе у суспільстві, притаманний був лише Петру Миколайовичу.

Петро Скунець, народжений у травні 1942 року в Прохідному – присілку Волового Підкарпатської території (нині Міжгір'я, Закарпатська обл.), вступив до Ужгородського університету в 16 літ, а в 19, будучи автором збірки «Сонце в росі», став наймолодшим членом Спілки письменників тодішнього Союзу.

Тут потрібно зауважити, що доля сприяла Петру Миколайовичу, бо ж його кандидатуру одразу підтримали у Києві. Хоча, відзначає В. Моренець «П. Скунець як поет починав без того зухвало-бунтарського шалу-шукання, яким були перейняті «Атомні прелюди» М. Вінграновського і «Соняшник» І. Драча, «Земне тяжіння» В. Симоненка й «Запах неба» В. Коротича» [6, с. 114]. Але через кілька літ опісля він явив світу чи не найяскравішу у своєму доробку поетичну збірку «Полюси Землі» (1964), яка засвідчила, що Петро Скунець у 22 відбувся як поет, за малий відтинок часу здолавши доволі стрімко шлях від учня до вчителя, про що тоді ж розмірковував Микола Ільницький. Водночас наш письменник розпочинає журналістську творчість, редакторську працю, перекладає.

З виходом «Полюсів Землі» уможливилось простеження феномену Скунцевої поезії на тлі поетичного талановитого багатоголося шістдесятників, серед котрих поважні імена – Ліни Костенко, Дмитра Павличка, Бориса Олійника, Івана Драча, Миколи Вінграновського, Василя Симоненка... Тут же окреслилися особливості індивідуального стилю поета, тієї «своєрідної системи, неповторного емоційно-експресивного забарвлення» [5, с. 406]. Резонанс, викликаний появою книги, був таким, що український авіаконструктор член-кореспондент

АН СРСР Архип Люлька перевидав частину накладу власним коштом.

Із початку творчого шляху П. Скунця доробок його перебуває в полі зору критиків та літературознавців В. Попа, М. Ільницького, Т. Салиги, В. Брюггена, В. Брюховецького, І. Зуба, М. Малиновської, В. Моренця, В. Марка, О. Мишанича, П. Іванишина, котрі заклали підвалини до розуміння-розкодування поезії нашого митця й окреслили доміанти його індивідуального стилю.

Насамперед, відзначали літературознавці, поезія Петра Скунця – *раціональна, аскетична*, отже, майже позбавлена ліричної образності. Федір Потушняк – філософ і письменник, спостерігаючи у 40-ві роки ХХ століття світогляд краян, вказував, що наша «література... є раціональною. Вона не реслідює завжди моральну філософічну ціль... У ній ціниться передусім думка і практика завдання. Цього доказом є факт, що Закарпаття дало... значну кількість учених, політиків, високих урядників, зате ні одного визначного письменника» [7, с.85–86]. Тобто Ф.Потушняк притримувався думки про необхідність образного викладу ліричного твору. Проте Петро Скунець доводить, що поетичне слово здатне плідно розвинути і в раціональному ключі. Автор оперує, як правило, *поняттєвим викладом*, конденсуючи головну думку твору в *афоризм*, яким, мовби в добу монументалізму, завершується вірш. До речі, дослідивши величезний масив поезії, Ігор Качуровський спостеріг, що саме поняттєвий виклад чи уривок тексту буває найсильнішим місцем, квінтесенцією твору [4, с.7].

Поезія раціонального характеру вимагає відповідної організації. І Петро Скунець віднаходить її. Як зазначають дослідники, його твір, як правило, *«арена боротьби»* (М. Ільницький) правильною та хибною тези. Відтак, *полеміка* постає наріжним каменем поетики митця. У таких суперечках-роздумах простежується близькість письменникові віршів В.Симоненка. До речі, саме з цим поетом нашого митця єднає гострота виступів проти лицемірства, брехні, кривди. Полемізує П.Скунець у творах із висловлюваннями відомих авторів, приказками, прислів'ями, надаючи їм нового «дихання» чи «обігруючи» їх, полемізує із собою вчорашнім. В.Моренець підмітив, що увесь творчий шлях поета – це «*постійне переборення самого себе, затяте протистояння... собі самому на терені стилю, ідеї, оцінки, пафосу*» [6, с.114].

У полеміці письменник провадить читача текстом, складаючи *певну «систему доказів»* (Т. Салига) на підтримку головної думки поезії.

(До речі, оперування системою доказів властиве і нашому земляку лауреату Національної премії ім.Т.Шевченка Дмитру Кременю. Але це свідчить не про те, що він є учнем П.Скунця, як зазначав В.Базилевський, але про спільну ментальність і математичні здібності, які відзначали в обох літераторів ще за добу навчання у школі).

У вирі поетичної полеміки народжуються знамениті *антитези* Петра Скунця, яким присвятив статтю Володимир Моренець, а В.Фединишинець

ще у 1972 році спостеріг, що саме антитези дають можливість авторові підноситися до високих *філософських* узагальнень.

Ліричний герой Петра Скунця – його одноліток і сучасник. Тому й живе поточними проблемами, як правило громадського, суспільно-політичного характеру. Відтак, значна частина поезій нашого літератора публіцистичного спрямування. Прагнення перебувати «на вістрі» подій, і бажання висловитися формує в радянський час нову якість поезії Петра Скунця – *підтекст*, який часто базується на використанні символу. І, власне, обидві його поеми «На границі епох» та «Розп'яття» (за яку зазнав гоніння), а частково й книги «Розрив-трава», «Сейсмична зона» побудовані на прихованому внутрішньому змісті висловлювання, який радянський читач виступував і сприймав у період дихання «дозованим повітрям». Пам'ятаємо, що оперування підтекстом властиве усьому поколінню шістдесятників. Певно, це була єдина можливість висловити власну позицію для шістдесятництва, яке можемо сприймати, як «українську форму світового антикомуністичного руху» [1, с.166]. Власне, у роки тоталітаризму багато хто з інтелігенції краю зв'язав свої думки не з «лінією партії», а саме з поезією П.Скунця.

Дещо змінилася поезія Петра Скунця в посттоталітарні часи. Якщо раніше домінувало підтекстове письмо в автора, то нова епоха дала можливість висловлюватися відкрито. Тут з'являється публіцистизм, такої потужності, що, буває, можемо встановити рік написання вірша за історичною хронікою, що розгортається в творі. Спричинене це, мабуть, і природженою схильністю до поезії суспільно-громадянського характеру, і думається, тими функціями, що їх виконував на той час П.Скунець. Він – один із організаторів Закарпатського обласного осередку Всеукраїнського товариства української мови, згодом перший очільник Закарпатської крайової організації Руху. З початку 90-х років Петро Скунець – редактор першої у краї незалежної газети «Карпатська Україна». Тоді ж облюбованою формою письма для поета постає дитих. А щодо жанрів, то П.Скунець освоїв поему (у вияві поема-цикл), баладу, притчу, послання, мініатюру, гімн (написав текст гімну Ужгородського національного університету), пісню, сільвети.

Вирізняє Петра Скунця любов до своєрідної *гри зі словом*, коли автор добирає слова схожі за звучанням, які в поєднанні виводять поезію на новий смисловий виток, мовби відкривають таїну смислів.

*Бо вже постав з брудної піни
той, хто не чує в слові «Хуст»
хребта Карпат, хребта Вкраїни,
хребта поламаного хруст. –*

ретроспективно згадує автор недовге життя Карпатської України зі столицею в Хусті і драматичне знищення її у нерівному бою під час Другої світової війни. Лаконічність оповіді визріває у віднайденні пари слів «Хуст – хруст», що поєднані образом хребта, людського та гірського.

Або рядки з вірша, присвяченого пам'яті відомого педагога, письменника, громадського діяча Олександра Маркуша, де маємо приклад параномазії:

*Тоді не звали раєм пекло...
А ти любив, любив запекло,
Наш рідний край, наш рідний край.*

Тож синівська любов героя до своєї землі перетворюється-привірюється до найтяжчої християнської муки – пекельної.

І з останніх поезій:
*На кладовище вже мене несуть.
І я не плачу, плаче моя суть.*

Тут через звукове сприйняття паронімів «несуть» і «суть» відчуємо наявне в християнстві розуміння посмертного розлучення в людині «не суті» – тимчасового тілесного та «суті» – вічного духовного виміру. Такими *ідіолектами* помережена уся поезія нашого митця.

Підтекст, символ, гра зі словом живлять поезію автора філософськими смислами. Можемо зауважити також, що П.Скунцеві властиве тяжіння до модерного поетичного мислення.

Звертаючись до особливостей світогляду письменника, слід вказати на певний *конфлікт у світосприйманні* поета, породжений нашаруванням міської культури на засвоєну його натурою з молоком матері культуру сільську. У повсякденні поета – це життя у місті на п'ятому поверсі, хоч і ближче до Бога та Сонця, але до землі далеко (до слова зазначимо, що Ів.Чендей перебував протягом життя в обробленій рідній землі). Отож у характері ліричного героя – певна розщепленість. З одного боку – це сприйняття села як втілення моральності та мудрості, породжених важкою щоденною працею, а з іншого – світ міста із *«молоддю золотою», «девочками і мальчиками нестриженими»*. Однак, визнаючи вищість першого, герой для життя обирає місто: *«Дорожу облюбованим містом, але рідний далеким лісам»*. Така невизначеність, можливо, й постала одним із чинників того нерву, навіть деякої злостивості в поезії, що присутній у набутку поета і виявляється почасі маргіналізованим ліричним героєм, а також, думається, спричинила зазначену полеміку в поезії митця.

Тут же згадаймо, що, хоча ідеї шістдесятництва вирували в основному в місті, але підґрунтям їх творення для більшості письменників служила культура села. Відповідно «дядьки», «тітки», «діди», «бабусі», так звана «маленька людина» ставали об'єктом роздумів письменників-шістдесятників. Простеження цієї сфери життя практично відсутнє у поезії Петра Скунця, як і тема землі – не стала провідною в його доробку, на противагу багатьом його одноліткам. Він мислить категоріями абстрактними, пізнаючи які, можна дійти безсторонньої істини. Для поезії Петра Скунця провідними стають концепти: Україна, Шевченко, Франко, життя, смерть, гори, Всесвіт, Земля, Сонце, Небо.

Серед особливих рис художнього світу Петра Скунця відзначимо також майже цілковите *усичення теми кохання*, а відповідно інтимної лірики.

Цікаво, що, простежуючи доробок Івана Чендея літературознавці відзначають те саме – майже не проступає тема кохання і в його доробку. Частково, припускаю, річ у тім (знову звернемося до дослідження Ф.Потушняка), що в житті зрілого чоловіка-закарпатця емоційна сторона просто відкидається і *«нерозумним чоловіком ... уважається той, хто проявляє багато емоційних рис»* [7, с.85]. Та можливо, таке світосприймання пов'язане також із почуттям абсурду, яке може виникати із розуміння, що ми ніколи не пізнаємо іншу людину вповні [3, с.24]. І знову до спостережень Альбера Камю: *«Логічним бути простіше»* [3, с.23], а *«моє серце завжди залишається за межами всіх визначень»* [3, с.31]. Так чи інакше, але ще в 1965 році поет написав, що *«для серця є ребра-грати»*.

Викреслення інтимної тематики в творчості поета скерувало лавину емоційних сил на осмислення образу України, до якого прийшов дуже швидко із роздумів та ностальгії за Абсолютом (твір «Всесвіт, гори і я») та прагненням, висловлюючись словами А.Камю, *«розумом виявити у змінних силуетах явищ вічні закономірності, до яких зводяться самі явища»* [3, с.30], у триптиху «І мертвим, і живим, і ненародженим» із гамлетівським запитанням «бути чи не бути». Тож, осягнувши певну драму людини в неможливості змінити логіку розвитку універсуму, П.Скунць йде до більш чітко окресленого космосу – України, як локусу, з якого можна б впливати на долю Всесвіту: *«якщо планету вище підійму, Україна стане точкою опори»*. І хоча відкритим залишається питання: яку планету хоче підняти автор, зрозуміло, що всяку епохальну дію він вчинить на честь Батьківщини.

Україна та постать Т. Шевченка протягом десятиліть супроводжували митця. Досягненням 20-річного поета постав вірш «Тарас». Своєрідним підсумком його творчих шукань постали поезії «Вічна Катерина» (1991) і «Тарасова мати» (1992), в яких автор поглиблює традиційне сприйняття країни й Кобзаря, вбачаючи в них нерозривний зв'язок, можливо, – частини святої сім'ї: земної матері та, мабуть, посланого Всесвітом, для закріплення національного коду українців, сина, інтерпретуючи по-своєму їхнє спільне перебування, а згодом самотнє – матері – на землі.

Тут нагадаю: любов до Батьківщини – провідна складова світогляду шістдесятників, що привела до усвідомлення: *«людина нового часу – національна»* [1, с.169]. І в цьому спорідненість звучання, перегук мотивів, настроїв митців-шістдесятників. Їх непокоїть життя Батьківщини, її національне відродження, історична пам'ять, соціально-політичні умови життя, утвердження значущості існування кожної людини, морально-етичні орієнтації, космічна тема, екологічне становище, заідеологізованість суспільства та ін. Такі питання порушуються, здається, у доробку всіх письменників-шістдесятників, і залежно від років, подій чи обставин увага акцентується на тій чи іншій проблемі особливо. За цією парадигмою розвивається й творчість Петра Скунця, входячи не лише в хронологічні рамки 60-тв,

але й в його ідейно-художній вимір.

Рух шістдесятництва пов'язують також, як колись окреслила О.Пахльовська, із прагненням новим поколінням бунту, очевидно, як наслідку усвідомлення абсурдності життя в тоталітарній системі. Петро Скунець писав:

*Є мука така єдина,
Бунтуюча мука – ЛЮДИНА!
Мука – себе творити,
Мука – цей світ вивчати,
де вчиться німий говорити,
а говорячий – мовчати,
де вчиться лакей панувати,
а прометей – служити,
де вчаться і вчать називати
все це поняттям ЖИТИ.*

«Бунтуюча мука – людина», певно, полягає, як спостеріг Альбер Камю, в постійному протистоянні особистості тій «чорній людині», що затаєна всередині, «вірності людини самій собі; бунт означає потребу ясності й миттєво ставить під питання весь світ. Так само як небезпека дає людині шанс пізнати самого себе, метафізичний бунт пропонує свідомості весь спектр досвіду... Бунт означає постійну впевненість у могутності долі, але без усякого звичного в таких випадках смирення» [3, с.63]. Тож стає зрозумілим, що такий бунт є постійний і необхідний кожному поколінню для пізнання сутності життя, для самоствердження. А творчість шістдесятників не віддалятиметься проблемами, мотивами, темами від сучасності, бо вже пересвідчилися у повторюваності історії, поряд із незавершеностю культурно-естетичних пошуків та інтенцій шістдесятництва [див. 1, с. 169].

З роками Петро Скунець приходив до осмислення свого коріння – рідної землі, роду, людей карпатського краю. З-під його пера з'являється низка віршів-присвят (які уклалися в цикл «Нічні портрети», що згодом переріс в однойменну збірку) своїм землякам, до котрих не був достатньо уважним протягом життя. А виявилось, їхні долі – вкрай драматичні, і почуття морального, громадянського обов'язку властиве їм ніяк не менше, ніж самому Петру Скунцю. Через персоналії Олександра Духновича, Олександра Маркуша, Михайла Томчанина, Юрія Станинця, Василя Гренджі-Донського, Августина Волошина поет приступив до прискіпливого осмислення історичного минулого нашого краю й розуміння жертвності підкарпатської інтелігенції та її місії в підтриманні освітньо-культурного рівня народу. Були й вірші, присвячені сучасникам. Серед таких і вірш, написаний на 70-ліття Івана Чендея:

*Отой Іван, котрий узяв на себе
у пору жовчну, глупу і сліпу
не зорями розшисте вічне небо,
а землю цю жорстоку і скупу.
І хай не жде його казкова фея,
а ти, карпатська жінко, не старій, –
це ти колись дала землі Чендея,
дала для мрій, а більше – для Марій.*

До речі, як і Петро Миколайович, так й Іван Чендей уболівав за крайову літературу, її авторів.

Якщо більшість поетів-шістдесятників йшли в літературу від материнської пісні, чи із «сільсько-го чорнозему» [див. 1, с. 168], то Петро Скунець, узявши напочатку «космічні» реєстри, лише у зрілому віці повернувся до своєї «малої» культури, не соромлячись її минулого, сучасного. Повернувся до того світу, який вигоював його колиску «на семи ланцях», як згодом писав у поезії. І зізнавався, що міг повніше і потужніше ввести народне слово до вжитку на українському Парнасі. Зважаючи на блискучий розділ «Весілля в Ізі» із поеми «На границі епох», пересвідчуємось у могутньому прихованому потенціалі письменника у цій іпостасі.

З досвідом, здається, приходив до Петра Скунця розуміння, що діяльність на культурній ниві схожа до відомої Сизифової праці. І підтримуючи тягличу вічного каменю на гору. Чи зумів він «чесний, глибокодумний, оригінальний поет», як писали про нього [6, с.114], стати щасливим від цієї праці, йдучи за порадою А.Камю?

Маємо зазначити також, що, як і письменникам-попередникам, П.Скунцю довелося, окрім поетичної творчості, займатися редакторською працею та бути упорядником книг. Він тривалий час працював редактором обласного видавництва «Карпати». «Десятки авторів Закарпаття, Івано-Франківщини та Буковини прагнули, аби їх рукописи потрапили до Петра, бо це означало, що редакторське огранювання дозволить слову виглядати діамантом», – свідчить відомий редактор Леонід Годованій. Також він згадує працю П.Скунця й над найбільшою в Україні серією фольклорних видань «Коло гірської ватри» та книгами із серії «Берегти природу – берегти життя», а надто фотоальбомом «Шовкова косиця» – єдиною книгою з України серед 60 видань колишнього СРСР, подарованих у бібліотеку штаб-квартири ЮНЕСКО» [2, с.11].

Ясна річ, ця праця, спілкування з певним колом людей, в тому числі митців, мали вплив на поетичну творчість письменника. Як і переклади, що здійснював ще з 60-их.

З роками Петро Скунець усе частіше апелює до Бога. Ніколи поет не був зверхнім до батьківської віри. Образ Христа, як і біблійні мотиви, супроводжували його доробок повсякчас, хоч і не завжди молитовно. Але в останні його часи розмови з Вічним набули сповідального настрою, коли аналізується пережите, впливають прорахунки, спокутуються гріхи, але, як і раніше, П.Скунець невіддільний від суспільно-громадянської проблематики і навіть у молитовний настрій вривається публіцистичний мотив:

*Прости мені, Боже!
Я стільки гріхів нагромадив,
що весь я пекельний.
І сили на мене не трать.
Звикаю до некла.
Дурниця, що Ющенко зрадив.
Прошу тебе, Боже,
хоч ти наостанку не зрадь!*

Мотив зради, здається, неперекрутний в ук-

раїнській історії, як і згадки про неї в Святому письмі. Тричі, як у фольклорному матеріалі, доля давала можливість поетові відчувати поступ справедливості на рідній землі – у 60-ті, потім у 90-ті, коли думалося, що звершилися віковічні прагнення українців жити в своїй державі, і в блаженному 2004 році, коли вірилося у невідворотну перемогу правди. Але кожна з цих хвиль ховала в собі підступний відкат, який був тим болісніший, чим більшими були сподівання. Важко сказати, скільки разів лю-

дина може стерпіти крах своєї мрії-ілюзії, але є той край, коли вже вичерпуються сили навіть у поета, котрий, здавалось би, має додаткове – божественне «живлення».

Прощаючи цей світ, Петро Скунець писав: «Та я не хочу іншої землі. І тільки, жаль, вона мене не хоче». А в останні дні життя додав, наче з майбутнього, сказати б, Великоднього виміру:

«Я в землю вправ. Воскресну. Як горіх».

Література

1. Гладир Ю. Феномен шістдесятництва в сучасній літературознавчій інтерпретації // Наукові записки. – Випуск 94. – Серія: Філологічні науки (літературознавство). – Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2011. – 408 с.
2. Годований Л. Видавничі робітня // Екзиль. – 2007. – №5. – С. 11.
3. Камю А. Миф о Сизифе; Бунтарь / Пер. с фр. О.И.Скуратович. – МН.: ООО «Попурри», 2000. – 544 с.
4. Качуровський І. Поняттєвість і образність. Вступ до іконіки // Генерика і архітектоніка. Кн. II. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 376 с.
5. Літературознавча енциклопедія: У двох томах. Т. 1/ Авт.-уклад. Ю.І.Ковалів. – К.: ВЦ «Академія», 2007. – С. 608.
6. Моренець В. Антитези Петра Скунця // Вітчизна. – 1994. – №1-2. – С. 114-120.
7. Потушняк Ф. Світогляд Закарпатського народу // Я і безконечність (Нариси історії філософії Закарпаття). – Ужгород: Гражда, 2003. – 129 с.
8. Яшина Л. Епоха шістдесятих очима В. Дрозда та І. Жиленко // Наукові записки. – Випуск 64. Частина 2. – Серія: Філологічні науки (літературознавство). Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2006. – С. 271-278.

Олександра Ігнатович

ХУДОЖНІ ВИМІРИ ПОЕЗІЇ ПЕТРА СКУНЦЯ

(УДК 821. 161. 2 – 1 «Скунець»)

Анотація. У статті простежуються особливості індивідуального стилю поезії лауреата Національної премії ім. Т.Г.Шевченка Петра Скунця, своєрідність поетики його лірики.

Ключові слова: ідіостиль, поетика, полеміка, підтекст, антитеза, паронимазія, поняттєвий виклад, філософічність, публіцистизм, раціональність, афоризм.

Александра Игнатович

ХУДОЖЕСТВЕННЫЕ ИЗМЕРЕНИЯ ПОЭЗИИ ПЕТРА СКУНЦА

Аннотация. В статье прослеживаются особенности индивидуального стиля поэзии лауреата Национальной премии им. Т.Г.Шевченко Петра Скунца, своеобразие поэтики его лирики.

Ключевые слова: идиостиль, поэтика, полемика, подтекст, антитеза, паронимазия, понятийное изложение, философичность, публицистизм, рациональность, афоризм.

Oleksandra Ihnatovych

ARTISTIC PECULIARITIES OF PETRO SKUNTS'S POETRY

Summary. This article traces the particular style of the poetry of Petro Skunts, winner of Taras Shevchenko's National Prize, and characteristic aspects of his lyrics.

Key words: idiostyle, poetics, polemics, implication, antithesis, paronomasia, concept statement, philosophical essence, publicistic features, rationality, aphorism.

Ігнатович Олександра Степанівна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури УжНУ, член Національної спілки журналістів.